

's Nachts brengt 'broodpater' Poels (80) uit Tilburg op de fiets broden naar behoeftigen

'Ik ben geen hulpverlener, ik help'

REPORTAGE

Zeven dagen per week verzamelt Gerrit Poels brood om het vervolgens uit te delen. De voedselbank is hem al te professioneel.

Van onze verslaggever
Peter de Graaf

TILBURG Hij is net 80 geworden, maar staat nog steeds elke nacht om één uur op om vervolgens urenlang op de fiets brood te brengen naar de armen en behoeftigen van Tilburg. De broodpater wordt hij genoemd, ook al is hij feitelijk geen pater meer.

Hoeveel kilometer hij per nacht aflegt? 'Voor of na m'n blindedarmoperatie?' vraagt hij met een

brede grijns. Ooit reed hij 'als een zotte wielrenner' ruim 50 kilometer per nacht. 'Nu fiets ik nog maar 30 kilometer.'

Gerrit Poels is een begrip in Tilburg, en een fenomeen. Elke nacht fietst hij door de stad, zijn fiets achter en voor beladen met broden. Hij fietst langs zo'n honderd adressen: alleenstaande moeders, alcoholisten, verslaafden, of gewoon mensen die het even moeilijk hebben. De tassen met broden, en geregeld ook met eierkoeken, bolletjes of krentenbollen, hangt hij aan deurknoppen of achterom bij de poort.

Hij vertrekt om half twee in de nacht, na een bak sterke koffie en vier boterhammen. Om een uurtje of half zeven is hij terug. De ochtend benut hij voor de inzameling van overtollig brood, dat bakkers

uit de regio hem aanbieden en in de middag weten steeds meer mensen hem thuis te vinden, waar hij vanuit een garagebox brood uitdeelt.

De broodpater doet dat al bijna twintig jaar. Poels, door zijn afnemers meestal liefkozend 'opa' genoemd, begon ermee, lang voor de opkomst van de voedselbanken. Hij beweert al 55 fietsen te hebben versleten.

Wat bezielt een man van 80 om ermee door te gaan, tot hij misschien een keer van zijn fiets valt? Elke avond om half zeven naar bed, want de fietsnacht wacht. En dat zeven dagen in de week, geen nacht overgeslagen.

Een dwaas bestaan, is de titel van het boek dat Arjan Broers over hem heeft geschreven. Het werd woensdagavond aan de broodpa-

ter aangeboden tijdens een drukbezochte verjaardagsbijeenkomst in theater Zaal 16 in Tilburg. Poels kreeg niet alleen belangstelling. Hij pakte die ook voortdurend met zijn verhalen, anekdotes en zijn schaterlach. 'Ik doe de dingen al

'Dan hark ik enkele tientjes bij elkaar. Dat helpt onmiddellijk'

mijn hele leven ondoordacht. Ik flodder maar wat door', aldus de kwieke bejaarde op sandalen, die al decennialang opkomt voor de onderkant van de samenleving.

Poels geeft directe hulp aan eenieder die daarom vraagt. Hij is wars van formaliteiten en formu-

lieren. Zelfs de voedselbanken vindt hij te gestructureerd. 'Die zijn bezig met papieren, overleg, controle. Vier weken later hebben die mensen nog geen eten', zegt hij.

De broodpater geeft soms ook geld aan mensen met schulden. 'Dan hark ik enkele tientjes bij elkaar. Dat helpt onmiddellijk.' Dat hij soms wordt besodemieterd, neemt hij op de koop toe.

Hij is de luis in de pels van de autoriteiten en de klassieke hulpverleners. Eigenlijk is hij onaangepast. Hij doet alles zo onprofessioneel mogelijk, spontaan en met hart voor de mensen. 'Je moet consequent inconsequent zijn', is een gevlugelde uitspraak van hem. Hij is de man van de anti-methodiek. 'Ik ben geen hulpverlener. Ik help', zegt hij.

Hij was opgeleid en gewijd tot priester. Maar kerk en geloof spelen al lang geen rol meer in zijn leven. Ook al is hij uitgetreden, toch wordt hij nog steeds pater Poels genoemd. Hij beschouwt het als een eretitel. Zijn vrouw Angeliek zei ooit: 'Wij zijn nooit uitgetreden, wij zijn doorgelopen.'

In 1968 begon hij Huize Poels, een opvanghuis voor verslaafden en andere outcasts, dat later opging in de Tilburgse welzijnsinstelling Traverse.

Toen Huize Poels in 1990 naar een ander pand verhuisde, vond de naamgever het welletjes. Hij vond het opvanghuis eigenlijk te professioneel geworden en zag voor hemzelf geen plaats meer. In hetzelfde jaar begon hij de stichting Broodnodig en zijn nachtelijke fietstochten.